

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.854 van 27 september 2016
in de zaak A. 212.268/XIV-35.598**

In zake : Petra CALDERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de POLITIEZONE HERKO (5393)
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sofie Cauwenberghs
 kantoor houdend te 2440 Geel
 Diestseweg 155
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 april 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het beslissing van de politieraad van de politiezone HERKO
van 20 februari 2014 tot de vacantverklaring van een betrekking van
hoofdinspecteur-wijkcoördinator Kortenbergh.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft nagelaten een memorie van
antwoord in te dienen. Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geert Vanhoutte, die *loco* advocaat Peter Crispyn verschijnt voor verzoekster, en advocaat Ineke Michielsen, die *loco* advocaat Sofie Cauwenberghs verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sedert 1 september 2010 tewerkgesteld bij de verwerende partij als hoofdinspecteur van politie-wijkcoördinator te Kortenberg.

3.2. Op 14 november 2013, tijdens verzoeksters afwezigheid wegens arbeidsongeschiktheid, ontvangt zij per e-mail een interne oproep voor een functie van hoofdinspecteur van politie slachtofferbejegening, jeugd en gezin.

Omdat deze functie dient te opereren binnen de interventiedienst, stelt verzoekster zich geen kandidaat.

3.3. Op 28 november 2013 vindt een gesprek plaats tussen verzoekster en haar diensthoofd en de korpschef. Hierbij wordt haar meegedeeld dat de door haar uitgeoefende functie van wijkcoördinator zal worden vacant verklaard en zij zal worden herplaatst.

3.4. Met een e-mail van 29 november 2013 verklaart verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met dit voorstel.

3.5. Met een brief van 4 december 2013 deelt de korpschef aan verzoekster mee dat hij op 3 december 2013 een interne mededeling binnen het korps heeft gedaan dat in de volgende mobiliteitsronde een betrekking van hoofdinspecteur-wijkcoördinator te Kortenbergh zal worden gepubliceerd alsook dat deze vacantverklaring wordt geagendeerd op de zitting van de politieraad van 12 december 2013.

3.6. Met een schrijven van 10 februari 2014 deelt de korpschef aan verzoekster zijn beslissing mee om haar intern te verplaatsen van de wijkdienst Kortenbergh naar de interventiedienst.

Met zijn arrest nr. 235.853 van 27 september 2016 heeft de Raad van State het door verzoekster ingediende beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen.

3.7. Op de zitting van 20 februari 2014 beslist de politieraad van de politiezone HERKO om de betrekking van hoofdinspecteur-wijkcoördinator te Kortenbergh vacant te verklaren bij mobiliteit.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of een verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3).

5. Met een e-mail van 23 januari 2015 deelt de verwerende partij aan de auditeur-verslaggeefster onder meer mee dat verzoekster “[v]anaf 1.01.2015 (...) officieel mutatie (heeft) gemaakt naar PZ Brussel Hoofdstad-Elsene in de functie van wachtofficier, wat ressorteert onder de dienst interventie”.

Naar aanleiding van deze mededeling werd door de auditeur-verslaggeefster aan de partijen gevraagd hun standpunt mee te delen omtrent het belang van verzoekster bij de voorliggende vordering.

De raadsman van verzoekster heeft met een e-mail van 11 februari 2015 laten weten dat verzoekster inderdaad mobiliteit heeft gemaakt naar een andere zone en dat “zij dan inderdaad zonder belang valt”.

Met een e-mail van 12 februari 2015 deelt de verwerende partij mee eveneens van mening te zijn dat verzoekster geen belang meer heeft.

Aldus moet worden vastgesteld dat de partijen het erover eens zijn dat verzoekster niet langer getuigt van het rechtens vereiste belang bij de onderhavige procedure.

6. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien.

Het beroep is doelloos geworden.

V. Rechtsplegingsvergoeding

7. Verzoekster vraagt in haar laatste memorie om de rechtsplegingsvergoeding ten voordele van de verwerende partij te matigen en te begroten op maximaal 140 euro, zijnde het minimum. Verzoekster meent dat er rekening moet worden gehouden met haar financiële draagkracht “als gewoon burger met een modaal inkomen en normale lasten”. Tevens moet rekening worden gehouden met de geringe complexiteit van de zaak. Verzoekster benadrukt dat op het ogenblik van de neerlegging door verzoekster van haar laatste memorie de verwerende partij nog geen enkel procedurestuk heeft ingediend. Verzoekster wijst er tot slot nog op dat zij weliswaar zonder belang is gevallen door eigen toedoen doch dit is geenszins zo uit nonchalance of desinteresse in de procedure maar omdat zij “eieren voor haar geld [heeft]

gekozen, gelet op de sfeer binnen de verwerende partij opzichtsens haar persoon” wat “een kennelijk onredelijke situatie met zich [brengt]”.

8. In haar laatste memorie verzoekt de verwerende partij de kosten ten laste te leggen van verzoekster, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding die zij begroot op het basisbedrag van 700 euro. Zij stelt dat er geen reden is om af te wijken van de basisrechtsplegingsvergoeding omdat (1) verzoekster geen uitzonderlijk lage inkomsten dan wel uitzonderlijk hoge uitgaven aantoont, (2) het gebrek aan belang kwam pas vast te staan “in de fase van het auditorsverslag” zodat de argumentatie van verzoekster dat de zaak daardoor minder complex is geworden niet kan worden gevolgd en (3) verzoekster zelf koos om elders tewerkgesteld te worden zodat de stelling van verzoekster dat de vordering van de verwerende partij tot toekenning van de basisrechtsplegingsvergoeding kennelijk onredelijk zou zijn, “manifest ongegrond is”.

9. Er is te dezen grond om overeenkomstig artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

10. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie”.

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State

rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

11. De verwerende partij heeft geen memorie van antwoord ingediend. Zij legt ook pas laattijdig op 18 september 2014 een geïnventariseerde bundel neer. In de begeleidende brief waarbij zij die bundel neerlegt, vordert zij geen rechtsplegingsvergoeding zodat uiteraard op dat ogenblik ook de hoogte ervan niet wordt begroot. Het is pas in haar laatste memorie, dit is nadat verzoekster er in haar laatste memorie op anticipeerde, dat de verwerende partij alsnog verzoekt om de basisrechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen.

In die omstandigheden is de vraag van verzoekster om de basisrechtsplegingsvergoeding te matigen omwille van de kennelijk onredelijke aard van de situatie die alsdan ontstaat niet -zoals de verwerende partij voorhoudt- “manifest ongegrond”. Integendeel, te dezen zou het toekennen van de basisrechtsplegingsvergoeding een kennelijk onredelijke situatie doen ontstaan.

12. De door de verwerende partij gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro wordt met toepassing van artikel 30/1, § 2, 3°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gematigd en bepaald op 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een

rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques